

DE TOLV TRADITIONERNA

Illustrerade

All rights reserved.

Mail address:
Box 459, Grand Central Station, New York, NY 10163

www.aa.org

De Tolv Traditionerna

Ett extrakt av AA-erfarenhet

Som nykomlingar säger många av oss till oss själva, "Låt gruppens valda tjänare oroa sig för traditionerna. Jag är bara en genomsnittlig medlem. Det finns ju regler för grupperna, eller hur? Och alla säger till mig, 'Det finns inga regler i AA.!' " Sedan tittar vi närmare – och upptäcker att traditionerna *inte* är regler – och att de *inte* bara är till för valda tjänare. De har en djup

betydelse för var och en av oss, lika stor betydelse som de tolv stegen har.

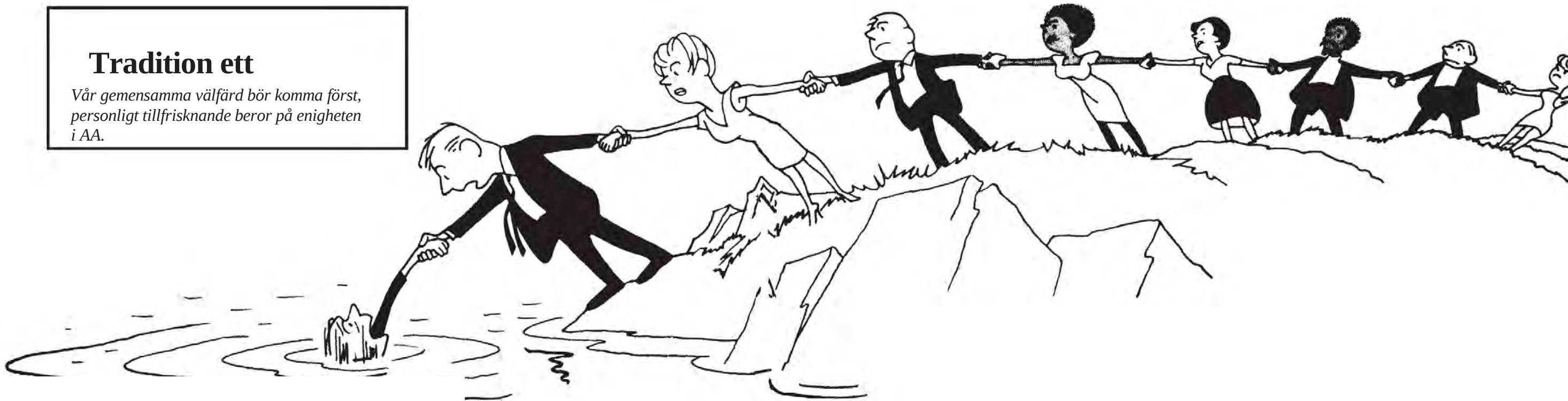
Liksom stegen var inte traditionerna uppfunna i en hast som åtgärder mot framtida problem. Agerandet kom först. AA:s pionjärgupper hade ingen erfarenhet av detta, förutom prova-och-gör-fel-och-försök-igen-metoden: "Nja, det första sättet fungerade inte. Men det andra gjorde det. Och det här fungerar ännu bättre!" Både framgångar och misslyckanden rapporterades i brev till AA:s högkvarter (som så småningom blev AA:s Huvudservicekontor). Vi använde dessa delade erfarenheter från AA:s första tio år och ur dessa formulerades de tolv traditionerna. 1946 publicerades de, då i "lång form", i AA:s Grapevine. År 1950 hade de förtätats till sin nuvarande form och antogs av AA:s första internationella konvent.

"Våra Traditioner är en vägvisare till ett bättre sätt att arbeta och leva på" som vår grundare Bill W. sa. "Och de fungerar för gruppen så som AA:s Tolv Steg fungerar för varje medlems nykterhet och sinnesro. De flesta personer kan inte tillfriskna om det inte finns någon grupp. Om inte gruppen överlever, så överlever inte individerna."...

Tradition ett

*Vår gemensamma välfärd bör komma först,
personligt tillfrisknande beror på enigheten
i AA.*

*Vår individuella nykterhet beror på gruppen.
Gruppen är beroende av oss. Snart lär vi oss
att om vi inte håller styr på våra egna
individuella önskningar och ambitioner, kan
vi skada hela gruppen...*

Vår bror, den bullriga berusade, ger den enklaste illustrationen av denna tradition. Om han insisterar på att avbryta mötet, "erbjuder" vi honom att gå och sedan tar vi tillbaka honom när han är i bättre form för att höra budskapet. Vi sätter den "gemensamma välfärden" först. Men det är för hans bästa också; om han någonsin ska bli nykter måste gruppen fortsätta att fungera och vara redo för honom.

Trots det är han bara en del av problemet. När vi blir nyktra i AA, tappar vi några små bitar av det stora egot: Vi erkänner, "Jag kan inte hantera alkohol och jag kan inte hålla mig borta från det på egen hand". Bra så långt! Då upptäcker vi att det finns mycket av det där egot kvar hos oss. Det kan leda till att vi gör andra medlemmars inventeringar och skvallrar om deras förmodade brister. Det kan locka oss att dominera vid varje diskussionsmöte.

När AA var mycket ungt, såg de första medlemmarna tydligt nödvändigheten av bevarandet av dess enighet som ett leva-eller-dö problem för dem själva och för de alkoholister som fortfarande lider. Den första traditionen fastslår detta mål och det är det gemensamma målet för alla tolv traditionerna. När AA nått 35 års ålder, var syftet återgivet i temat för 1970 års internationella konvent:

*Detta är vi skyldiga AA:s framtid:
Att sätta vår gemensamma välfärd främst,
Att slå vakt om enigheten inom vår gemenskap.
För på enigheten inom AA hänger våra liv
Och deras liv som kommer efter oss.*

Var och en av de andra elva traditionerna förklarar vårt speciella sätt att skydda kamratskapet och gruppens enighet. Dessa tidiga medlemmar identifierade snabbt hetsporrar som potentiella gruppförstörare. Och de finns fortfarande kvar – medlemmarna som alltid är säkra på att det är alltid de som har rätt – medlemmarna som gärna är redo att ta på sig alla bördor av ledarskap och är ytterst ovilliga att dela med sig av dem, än mindre ge upp dem. Men en grupp behöver tjänare. Hur kan vi klara av detta dilemma? Tradition två ger svaret. ...

Tradition två

För syftet med vår grupp finns det endast en högsta auktoritet - en kärleksfull Gud såsom Han kan komma till uttryck i vårt gruppsamvete. Våra ledare är endast betrodda tjänare, de styr inte.

"Nu när jag har blivit vald till sekreterare, så ska jag visa den här gruppen = verkligt ledarskap".

"Det finns bara ett sätt att göra det här och jag ska visa er hur det ska det ska gå till..."

AA-medlemmar blir valda att tjäna på många sätt...

Gruppsekreterare

Tjänare i Kretsen

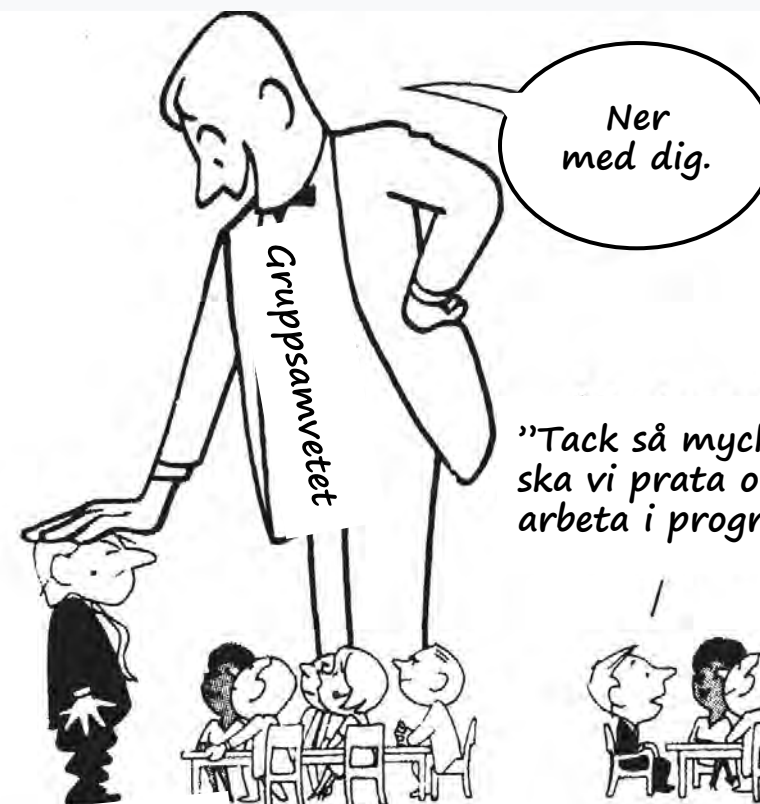
Uppdrag för central service

AA är både en demokrati och med Bill W:s ord, "en välvillig anarki." En grupp väljer sina egna kaffekokare, kassörer m.m. – men den har inte någon makt att beordra någon som helst att göra något som helst. I de flesta grupper roterar dessa ut efter sex månader och nya tjänare väljs.

Om en grupp vill vara en del av hela AA:s servicestruktur, väljer den en G.S.R. (GruppServiceRepresentant för en tvåårsperiod). G.S.R:er väljer krets-representanter som sedan nominerar en servicedelegat från deras område till regionen som väljer en servicedelegat till den årliga Servicekonferensen. Servicekonferensen är det närmaste en regering som AA har; den lyfter fram åsikter om viktiga policyfrågor; den godkänner valen av tjänare som nominerats till Förtroenderådet och väljer direkt in andra tjänare. Men nej – varken konferensen eller styrelsen kan ge order till någon grupp eller medlem.

"...dessutom, tar vi våra pengar och startar en fond...Jag hanterar den..."

"Tack så mycket. Nu ska vi prata om att arbeta i programmet?"

Men de måste alltid komma ihåg att de tjänar för allas bästa, utan auktoritet över någon

Vem har då ansvaret här? AA är en andlig rörelse men den "yttersta auktoriteten" är det andliga begreppet "gruppsamvete". Dess röst hörs när en väl-informerad grupp samlas för att komma fram till ett beslut. Resultatet där vilar på mer än ett matematiskt "ja" eller "nej"-räkande. Minoriteternas idéer bör tas i beaktande. Vad sägs om den irriterande människan som alltid är säker på att hon har rätt. Om hon har fel – om hon minns den första traditionen såväl som den andra – går hon med på gruppsamvetets beslut. Verkar denna uppfattning vara för luddig? Låt oss tänka tillbaka till våra första möten. Närvaron vi nykomlingar kände då, i de ögonblicken, var detsamma som gruppsamvetet. Och vi fick ett ärligt och varmt välkomnande och de satte inte upp regler som hindrade oss...

Tradition tre

*Det enda kravet för medlemskap
är en önskan att sluta dricka.*

Tradition tre

*Det enda kravet för medlemskap
är en önskan att sluta dricka.*

Tradition tre

*Det enda kravet för medlemskap
är en önskan att sluta dricka.*

Tradition tre

*Det enda kravet för medlemskap
är en önskan att sluta dricka.*

Varför bestämde sig AA för att avstå från detta privilegium, att vara "inkluderande – aldrig exkluderande"? Det är lätt. Tidiga medlemmar försökte sig på andra sätt och det fungerade bara inte. När gemenskapen närmade sig sin tioårsdag, bad kontoret som fungerade som huvudkontor "grupperna att lista sina medlemmars regler och skicka in dem till kontoret", "Om alla dessa påbud hade tagits i bruk överallt på en gång, skulle det ha varit praktiskt taget omöjligt för någon alkoholist att någonsin ha kunnat gå med i AA," påminde Bill W. "Ungefär nio tiondelar av våra äldsta och bästa medlemmar skulle aldrig ha klarat sig!" Alltså, regelböckerna kastades ut genom fönstret och ersattes av en enda okomplicerad mening: Tradition Tre.

Varför bestämde sig AA för att avstå från detta privilegium, att vara "inkluderande – aldrig exkluderande"? Det är lätt. Tidiga medlemmar försökte sig på andra sätt och det fungerade bara inte. När gemenskapen närmade sig sin tioårsdag, bad kontoret som fungerade som huvudkontor "grupperna att lista sina medlemmars regler och skicka in dem till kontoret", "Om alla dessa påbud hade tagits i bruk överallt på en gång, skulle det ha varit praktiskt taget omöjligt för någon alkoholist att någonsin ha kunnat gå med i AA," påminde Bill W. "Ungefär nio tiondelar av våra äldsta och bästa medlemmar skulle aldrig ha klarat sig!" Alltså, regelböckerna kastades ut genom fönstret och ersattes av en enda okomplicerad mening: Tradition Tre.

Tradition tre

*Det enda kravet för medlemskap
är en önskan att sluta dricka.*

Tradition tre

*Det enda kravet för medlemskap
är en önskan att sluta dricka.*

Tradition fyra

Varje grupp bör vara självständig utom i angelägenheter som påverkar andra grupper eller AA som helhet.

Om två eller fler alkoholister samlas för att praktisera AA:s principer, är det en AA-grupp, om de säger det.

Det finns alla sorters grupper...
Små grupper...

Och du är medlem när du själv säger det!

En medlem som reser mycket och besöker andra AA – grupper upptäcker att andan är ungefär likadan överallt. Men bortsett från detta inre släktskap finns det stora skillnader mellan grupper. På ena stället hittar resenären tre medlemmar som diskuterar stegen i någons vardagsrum; på ett annat lyssnar 300 på ett talarmöte i en kyrkas aula. I en annan del av landet möts talaren av en respektfull tystnad och säger: "Jag heter Ann och jag är alkoholist." I en annan ropar alla glatt: "Hej Ann!" Och på många andra ställen kan hon presentera sig med sitt fullständiga namn — vid ett entimmesmöte eller ett 90-minuters möte. I varje stadsdel, i alla delar av världen som nås av AA, är den lokala gruppen fri att utarbeta sina egna seder.

Som alltid medför frihet ansvar. Eftersom varje grupp är fristående är det upp till varje grupp att undvika att göra något som kan skada AA som helhet. Om det inte hade förekommit sådana handlingar – skulle denna tradition vara onödig. "Underförstått genom AA:s traditioner," skrev Bill W, "är att bekänna att vår gemenskap har sina försvandelser. Vi erkänner att vi som förening har karaktärsbrister och dessa defekter hotar oss hela tiden".

Uppblåst med flera storlekar kan det stora egot inspirera en grupp att ta över allt offentligt informationsarbete för sitt område, utan att rådfråga någon av de andra lokala grupperna. När gruppen har bestämt sig för att: "Vi har svaret på allt", då åker locket av. Gruppen kan sedan bestämma, låt oss säga, att den elfte Traditionen i realiteten är föråldrad: "Vi lever i en tävlingsinriktad tid! Vi kommer att nå framgång med en bra och kraftfull marknadsföring av AA!" I allmänhetens ögon blir det då denna framträdande grupp som är AA. Gruppens påhitt spiller inte bara över på de överkörda granngrupperna, utan på hela gemenskapen.

På ett sätt är den fjärde traditionen som det fjärde steget: Den föreslår att AA-gruppen ska göra en ärlig inventering av sig själv, fråga sig om var och en av dessa planerade åtgärder, "Skulle detta strida mot någon tradition?" På samma sätt som den enskilda medlemmen väljer att göra Stegen till sin vägledning mot en bra nykterhet, inser den kloka gruppen att traditionerna inte är hindrande bestämmelser – de har visat sig vara vägledningar mot huvudmålet för alla AA-grupper...

och stora grupper...

Och annorlunda grupper...

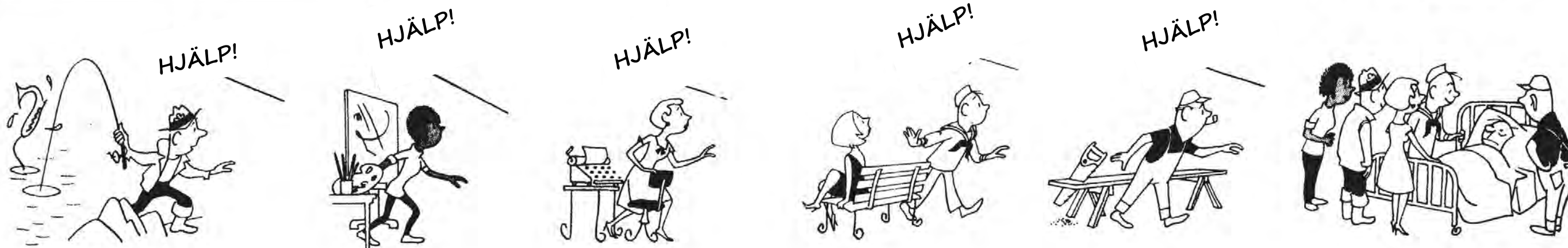

Tradition fem

Varje grupp har endast ett huvudsyfte – att föra budskapet vidare till den alkoholist som fortfarande lider.

Det spelar ingen roll hur olika vi tycker att vi är, vi är alla sammanbundna av ett gemensamt ANSVAR...

Att föra budskapet vidare till den lidande alkoholisten.

Jag är ansvarig...

Närhelst, varhelst någon ber om hjälp, vill jag att AA skall finnas till hands, och för det är jag ansvarig.

Varje nykomling lär sig (en del av oss den hårda vägen) att uppgiften att hålla sig nykter måste ha högsta prioritet. Om vi misslyckas med det kan vi inte lyckas med något annat. Den femte traditionen säger oss att grupperna bör komma ihåg *sitt* "enda primära syfte".

Ofta leder en tanklös entusiasm en grupp bort från huvudspåret. En erbjöd till exempel ett "utvidgat AA-program" som inkluderade att hjälpa nykomlingar att hitta jobb. Tradition fem rynkar inte pannan åt den enskilde AA-medlem som berättar för en annan om en bra lösning. Men när gruppen förvandlar sig till en arbetsförmedling kan nyanlända bli förvirrade över vad som är *deras* eget primära syfte. AA:s funktion är att hjälpa dem att bli nyktra – då kan de hitta arbete åt sig själva.

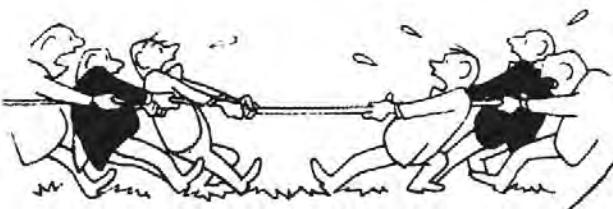
I all diskretion kan en medlem låna ut lite pengar som behövs för en måltid eller ett hotellrum, eller kanske till och med bjuda in en trasig alkoholist som en tillfällig gäst i sitt hem. Men AA-gruppen som helhet är inte ett välvilligt finansbolag, en socialbyrå eller en bostadsförmedling.

Även när de agerar på egen hand, som enskilda medlemmar, bör AA-lekmän absolut inte utfärda en hedersläkarexamen åt sig själva och dela ut diagnoser och recept och amatöranalyser av andra människors neuroser. Eftersom detta personliga tillkortakommande är så vanligt så bör AA-gruppen vara extra noga med att betona att den inte "klampar in" på det medicinska området. Genom sina medlemmars personliga erfarenheter är den bara kvalificerad att föra ett budskap vidare: hur en alkoholist kan återhämta sig i AA. Det är det hela.

Ändå kände sig en grupp nyligen rustad att inrätta ett "informationscenter för alkoholism". Den frestelsen är förståelig; den var ännu starkare vid den tidpunkt då denna tradition skrevs, eftersom offentlig okunnighet om alkoholism som en sjukdom var mer utbredd än den är nu. Sedan dess har andra organisationer vuxit fram som tar på sig uppgiften att utbilda allmänheten om alkoholism. Det är inte AA:s syfte, men dessa sammanslutningar försöker också hjälpa den aktiva alkoholisten. De är våra vänner – men Tradition sex markerar gränserna för förhållandet...

Tradition sex

En AA-grupp bör aldrig gå i borgen för, bekosta eller låna ut AA:s namn till någon närbesläktad sammanslutning eller något utomstående företag, så att inte problem med pengar, egendom eller anseende avleder oss från vårt huvudsyfte.

Vi upptäckte att det fanns alla slags mål, motiv och ambitioner...

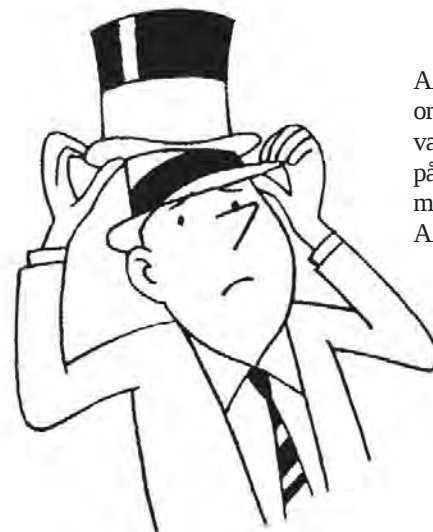
... och AA:s goda namn kunde bli nedkletat!

Den "närbesläktade sammanslutningen" kan vara en extern grupp som bekämpar alkoholism – eller ett företag som AA-gruppen vill starta. Det var det senare som oftast blev ett problem för den unga gemenskapen. Utomstående institutioner var ganska sällsynta på den tiden och några medlemmar tyckte att AA bör täcka hela alkoholismområdet. Ledd av en "superpromotor" (som beskrivs i boken "Tolv och tolv"), byggde en sådan grupp ett center för alla ändamål, inklusive en sektion för att nyktra till. Föreställ dig en sådan grupp som tar sig an ett sådant projekt! Oenighet runt kostnader, lokaler, personal, avgifter, medicinering och regler kan till och med komma att skrivas om i den lokala tidningen. (Och det är synd om den stackars nykomlingen som förirrar sig in i den gruppen - "Vi kommer att ta hand om dig om någon minut.")

Även om det ambitiösa centret misslyckades, har några enskilda medlemmar sedan dess grundat framgångsrika klubbhus, rastgårdar, halvvägshus etc. Men företagen drivs ju av AA:are och används av andra medlemmar eller blivande medlemmar. Men trots det är pengar och egendom inblandade. Därför har det visat sig vara klokt att behålla driften av sådana anläggningar helt skild från AA-grupper och att hålla "AA" eller termer som "Tolv Steg" borta från företagets namn.

Gentemot externa organisationer som sysslar med alkoholism har AA-policy varit "samarbete men inte tillhörighet." En grupp kan samarbeta till exempel genom att ta emot personer som rekommenderats AA-möten av sin behandlingsklinik eller genom att sponsra AA-grupper på institutioner som fängelser och sjukhus. Men i ett område samlades det in pengar till en rehabklinik på ett AA-möte – detta antyder däremot tillhörighet. I andra fall har AA varit listad som förmånstagare i ideella föreningsinsamlingskampanjer.

AA-medlemmar som är anställda av externa organisationer "bär på två hattar" - men Tradition sex varnar sådana medlemmar för att bära båda hattarna på en gång! På jobbet kan de vara alkoholrådgivare, men de är inte "AA-rådgivare". På möten är de bara AA-medlemmar, inte alkoholistexperter.

Det finns två stora fallgropar. Men vår kurs är klar och riskerna tydligt markerade. Om vi styr undan från dem, så får vi en jämn segling...

SAMMANKOPPLING AV AA-GRUPPER MED NÅGONTING UTANFÖR AA.

NÅGON AKTIVITET SOM KAN SKADA AA SOM HELHET

Tradition sju

Varje AA-grupp bör vara helt självförsörjande och inte ta emot bidrag utifrån.

Genom att "låta hatten gå runt" på möten är det ett sätt att visa vår respekt för arbetet i AA. Våra egna bidrag understödjer gruppen, servicekontoret och alla AA:s aktiviteter.

Den falska penninglockelsen har lett många vilse. Det kan även hända oss.

Som aktiv alkoholist var vi alltid mottagliga för gåvor – på ett eller annat sätt...

Delar av vårt personliga tillfrisknande kommer genom att vi blir en ansvarstagande människa

Vi måste vara praktiska. En grupp kan knappast hålla sina regelbundna möten i ett gathörn och en tom hatt kommer inte att fylla kaffekokaren. Så fort vi blir aktiva i en grupp lär vi oss hur många utgifter som är inblandade för att göra mötena effektiva. Då vidgas vår horisont. Vad sägs om allt ringande till servicekontoret för att be om hjälp? Telefonbolag ger inte gratis service. Förutom när det gäller den egna lokalgruppen har vi lärt oss att AA:s Servicekontor också fungerar för alla grupper överallt. AA:s aktiviteter är självfinansierade på alla nivåer och ansvaret kommer alltid att vila direkt på oss, de enskilda medlemmarna, för vi är AA.

Kanske, särskilt när vi är väldigt nya, klirrar våra penningbidrag, snarare än prasslar. De första medlemmarna befann sig i samma sits och de tyckte att AA skulle behöva mer hjälp utifrån än de blygsamma gåvorna från medlemmarna.

Deras planer krävde storskaliga filantropiska insatser. (Tradition sex hade ännu inte utvecklats; men Bill W. erinrade om en plan för "en kedja av sjukhus.") Men John D. Rockefeller Jr., en tidig vän till AA sa: "Jag är rädd för att pengar kommer att förstöra det här." Några AA-medlemmar hade redan kommit till samma slutsats; gradvis blev denna minoritet en majoritet, eftersom erfarenheten visade att medlemmarna själva kunde tillhandahålla tillräckligt för att finansiera AA:s verksamhet.

I sin enklaste tillämpning är Tradition sju lätt att förstå; om vi fick höra om en ny AA-grupp som startades med medel från ett statligt anti-fattigdoms-program, blev vår snabba reaktion "någon gjorde bort sig!" Sedan kommer vi till så kallade "gränsfall": Grupper som anordnar lotterier och bjuder in allmänheten att köpa lotter till förmån för deras centrala kontor; en lokaltidning som har en annons för en AA-dans och show. Båda dessa saker skulle vara rutin för vilken annan förening

som helst. Men för oss betyder detta att vi sträcker ut handen igen och ber icke-medlemmar om pengar.

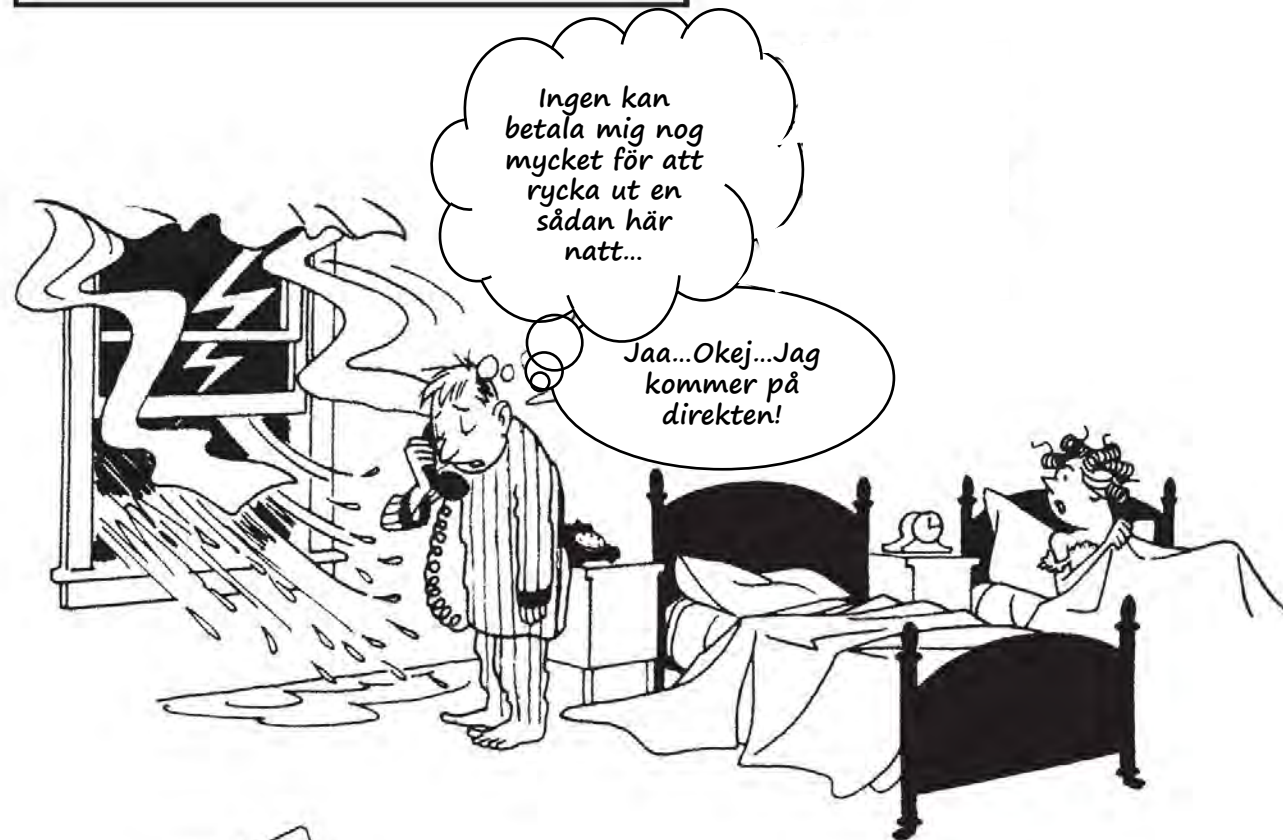
Ofta behöver vi förstås inte fråga. AA ligger nu högt på den allmänna listan över värdiga mottagare; G.S.O. och grupper tackar artigt nej till många gåvor och legat som de inte bett om. I Tradition sju finns det en underton av realism: generösa gåvor kan innebära motkrav. Vi har till och med satt ett högsta belopp på motsvarande \$5 000 som medlemmar årligen får ge till AA eller via sina testamenten, så att ingen kan köpa sig inflytande i AA, oavsett hur rik man är.

Pengar kan utgöra ett annat problem om en grupps kassa växer sig för fet, utöver en blygsam reserv. Det kan bli bråk om användningsområden för extra pengar, gruppen förlorar sin enighet och avviker från sitt syfte. Men det finns en enkel lösning som stärker vår enighet och främjar vårt syfte: skicka överskottet vidare till AA:s aktiviteter och tjänster...

Erfarenheten har också visat oss, att AA som sådant måste vara självförsörjande och oberoende

Tradition åtta

Anonyma Alkoholister bör alltid förbli icke – professionellt, men våra servicekontor kan anställa personal för speciella uppgifter.

Ingen kan betala mig nog mycket för att rycka ut en sådan här natt...

Jaa...Okej...Jag kommer på direkten!

Andligt som det är, tillhör AA ändå i högsta grad den här världen. Den åttonde traditionen, liksom den sjunde, fokuserar på ett vulgärt ord på sex bokstäver som faktiskt ändå inte nämns i någon av dem: pengar. Många av oss har varit tvungna att förklara för någon kanske framtida AA-medlem, "Nej jag är ingen socialarbetare. Jag får inte betalt för att prata med dig. Jag gör det bara för att det är det bästa sättet för mig att hålla mig själv nykter".

Detta betyder naturligtvis inte att tanken på att bli professionell aldrig har gjort sig påmind i någon AA-medlems sinne. Under de första magra åren tänkte Bill W. på att bli lekman-naterapeut för att tjäna pengar via sin erfarenhet av att hjälpa alkoholister. Men med en stark knuff i ryggen från gruppsamvetet insåg han snart att han aldrig skulle kunna hänga ut en skylt där det står "Bill W. AA-terapeut, \$10 i timmen"! Det blev tydligt för de tidiga medlemmarna att ingen AA-medlem någonsin skulle begära eller acceptera betalning för "att skicka budskapet vidare till någon annan, person till person och ansikte mot ansikte."

Men nya frågor uppstod när medlemsantalet växte och hoppets ord spreds och tusentals alkoholister sökte sig till AA. De första centrala kontoren var vanligtvis bemannade av AA-volontärer; nu har de flesta sådana kontor så mycket att göra att det också behövs heltidsanställda. Naturligtvis är AA-medlemmar bättre lämpade till sådana jobb än icke-medlemmar – men får då dessa AA:are betalt för att göra tolvstegsarbete? Nej. På kontoret banar de bara vägen för detta arbete. Ordna med att få en sjuk berusad till ett sjukhus, berätta för en skakig nykomling var närmaste möte är ikväll, de hjälper till att göra det möjligt för den nykomlingen att höra budskapet "person till person och ansikte mot ansikte".

En liknande utveckling har ägt rum vid kamratskapets "högkvarter". En gång ett litet kontor för en medgrundare (Bill) och en sekreterare, har nu vuxit till nuvarande General Service Office, fullt bemannat, med ett stort postrum som håller kommunikationen öppen för hela AA över hela världen. De anställda, både AA:are och icke-alkoholister, betalas med en lön som är jämförbar med den i vinstdrivande företag, så att arbetsstyrkan kan fungera klanderfritt.

Anta att du tittar in på G.S.O. en dag när du är i New York. Personal som tar rast för att prata med dig kan ha arbetat på nästa års servicekonferens eller mejlat med en grupp i ditt hemområde, något som hjälper till med att föra budskapet vidare mer effektivt. För det får de betalt. Men du kan också höra dem nämna för andra anställda att de har planer på att ta med en nykomling till ett möte på kvällen eller för att prata på ett talarmöte i en granngrupp nästa vecka. För det betalas de endast med sin egen fortsatta nykterhet.

I dessa kontorsjobb och i andra uppdrag får medlemmarna faktiskt betalt för sina affärs- och yrkeskunskaper. De som har skrivbordsjobb på G.S.O., med konferens-godkända böcker och pamfletter, eller på Grapevine (på vår Bulletin har vi volontärer), är AA:are som använder sina förmågor som korrespondenter, chefer, skribenter, redaktörer, konstnärer, korrekturläsare - samt sin förståelse för AA från insidan. Ibland har volontärer gett sin tid och talang till alla dessa tjänster och deras bidrag är djupt uppskattade. Men tänk om gemenskapen beslutade att alla dessa uppdrag endast skulle hanteras av oavlönade frivilliga? I dagens AA finns det för stor mängd arbete för att göras på lediga timmar här och där, och bara de rika eller pensionerade hade råd att arbeta heltid. (OBS, i Sverige görs det mesta av detta av oavlönade frivilliga). Om vi försökte hitta kvalificerade människor i denna begränsade grupp för särskilda uppgifter, skulle uppenbarligen fältet begränsas – alltför ofta ner till ingen alls.

Det finns ett annat problem med att enbart använda frivilliga: det verkar otacksamt – eller åtminstone är det socialt besvärligt – att kritisera eller förkasta ett jobb som gjorts gratis. Men betalda jobb för AA kan få rejäl kritik! Ta vår litteratur, till exempel (som denna broschyr). Oavsett ämne vill vi vara säkra på att varje stycke uttrycker så tydligt som möjligt synen på gruppsamvetet och AA som helhet. Alla nya projekt måste därför först godkännas av servicekonferensen. När det väl är under arbete håller förtroenderådets litteraturkommitté ett noggrant öga på det i varje skede. Ofta krävs drastiska förändringar. Den "färdiga" produkten måste då godkännas både av litteraturkommittén och av förtroenderådet samt ytterligare revisioner som ofta innebär: "Vänta lite nu!" kan vissa oldtimers avbryta. "Vad händer här? Sa inte Dr. Bob, 'Låt oss göra det enkelt?'..."

Tradition nio

AA som sådant bör aldrig organiseras, men vi kan tillsätta styrelser eller kommittéer för service som är direkt ansvariga inför dem de tjänar.

Orden "låt oss göra det enkelt" var de sista Bill W. hörde från sin medgrundare av AA, Dr. Bob, strax före hans död 1950. Medveten om att "det" betyder vårt återhämtningsprogram, skrev Bill senare: "Vi måste skilja skarpt mellan andlig enkelhet och funktionell enkelhet. När vi kommer in på frågor om agerande i grupper, i regioner och i AA som helhet finner vi att vi i viss mån måste *organisera* oss för att föra budskapet vidare – annars blir det kaos. Och kaos är inte enkelhet."

När Tradition nio talar om "AA som sådant", handlar det om kärnpunkten i upplevelsen av AA, om den "andliga enkelheten i en alkoholist, kanske tysta ord, 'Hjälp!' och en annan alkoholist som svarar: "Jag vet hur du känner. Vi är här för att hjälpa dig." En sådan relation kan inte organiseras. Eller kan den det?

En icke-alkoholist som är bekant med moderna affärsrutiner kan granska AA:s praxis när det gäller sponsorskap och tycka att det är ett slumpmässigt förfarande. Vad sägs om att datorisera det? Sedan skulle en anställd AA:are på ett centralt kontor kunna säga, "Så du vill ha hjälp? Först behöver du rätt sponsor. Vi har personlighetsprofiler för alla våra sponsorer inmatade i vår dator. Vi matchar dig till den bästa för dig om du bara fyller i det här frågeformuläret. ...Vart ska du? Kom tillbaka!" *Det* skulle vara ett försök att organisera "AA som sådant." (Snälla – få inte några idéer!)

Men i "gruppers agerande" finner vi att vi behöver en viss grad av organisation. Om alla tror att någon annan ska t.ex. göra kaffet, vad blir resultatet? Inget kaffe! För att undvika en sådan katastrof tar en eller flera medlemmar på sig ansvaret för att koka mötesfika.

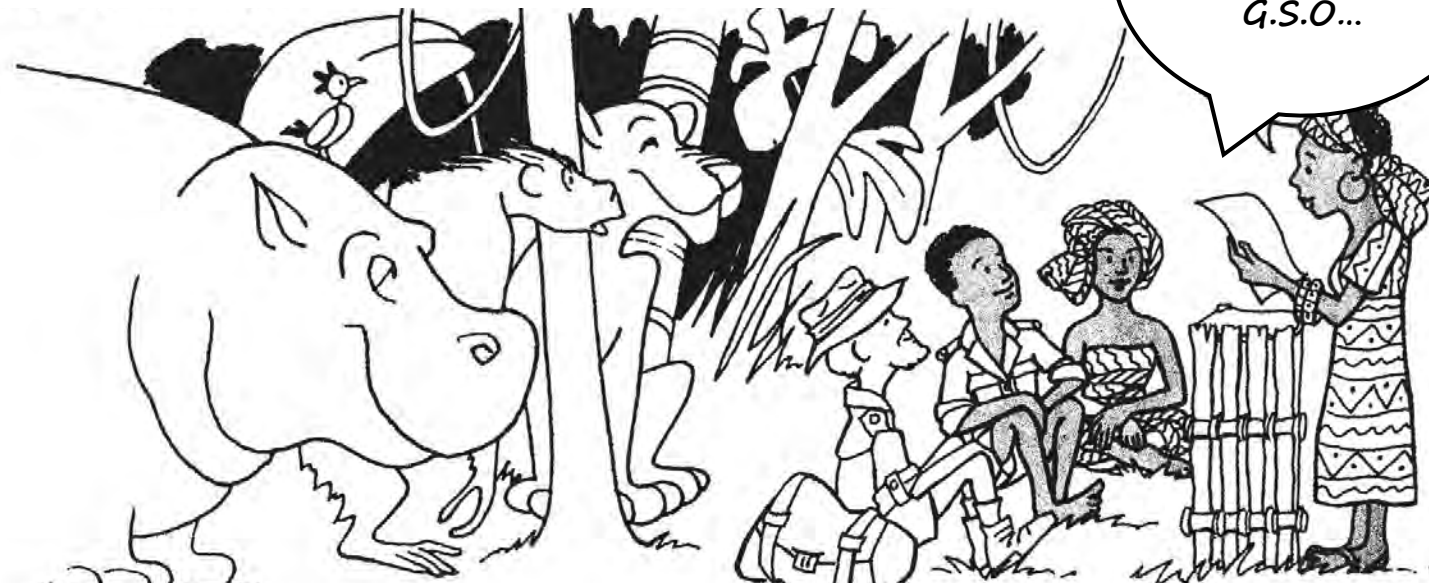
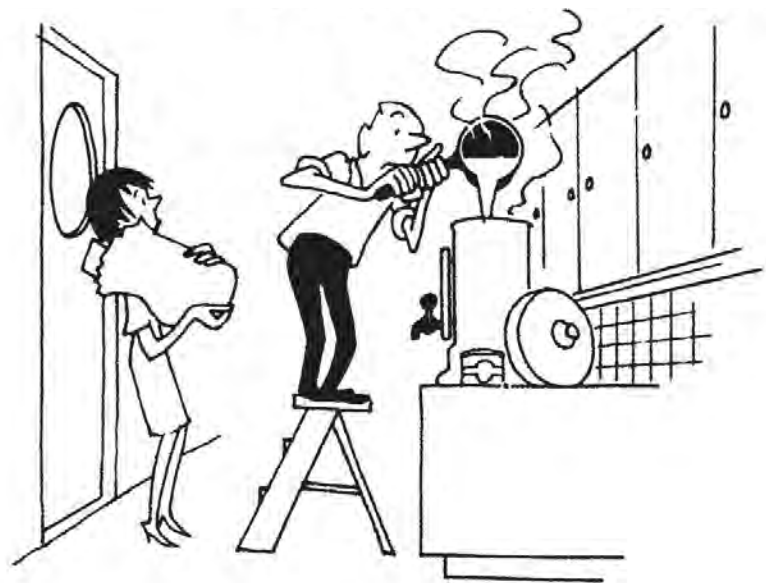
Alla i AA, hela vägen från kaffebryggare till medlem i Förtroenderådet och alla de övriga som deltar i AA:s servicearbete tar ansvar – de är inga auktoriteter. (Här hänger Tradition två och nio samman.) G.S.R:er är ansvariga inför gruppens medlemmar; gruppkommittéerna inför grupperna på en ort; institutionskommittéer inför AA-grupper vid behandlings- inrättningar och kriminalvårdsanläggningar; kretskommittéer inför alla grupper inom sin krets; servicedelegater och kommittéer inför alla grupper i Sverige, servicekontoret och styrelse och styrelsens kommittéer gentemot alla grupper och medlemmar överallt.

I ett genomsnittligt företag har styrelsen den slutliga makten att fastställa företagets planer och policy. Vårt förtroenderåd tjänstgör i en förvaltande egenskap; förvaltare röstar på konferensen – men som individer med en röst vardera. Inom industrin agerar filialerna när hemmakontoret talar. Vårt servicekontor har bara en klagörande uppgift för AA-information, att ge förslag baserat på erfarenheter som rapporterats in av grupper.

Och ändå, med en så liten grad av organisation, fungerar mirakulöst nog AA! En anledning kan vara att Tradition fem gäller för varje AA-kommitté och styrelse liksom för varje AA-grupp. Genom att hålla fast vid "det primära syftet" i all sin verksamhet, behåller gemenskapen "andlig enkelhet". Om detta, att inte blanda in AA i frågor utöver dess enda syfte görs otydligt, skulle det skapas farliga komplikationer....

VI TILLSÄTTER KOMMITTEER OCH STYRELSE...

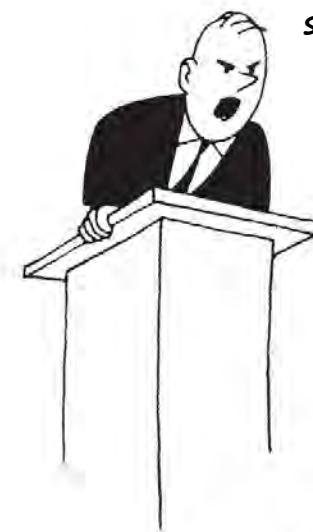
MEN Oavsett om de kokar kaffe... eller om de hjälper till med att organisera en grupp i djupaste Afrika... SÅ ÄR DE BARA TJÄNARE.

...och i det här brevet, föreslår G.S.O...

Tradition tio

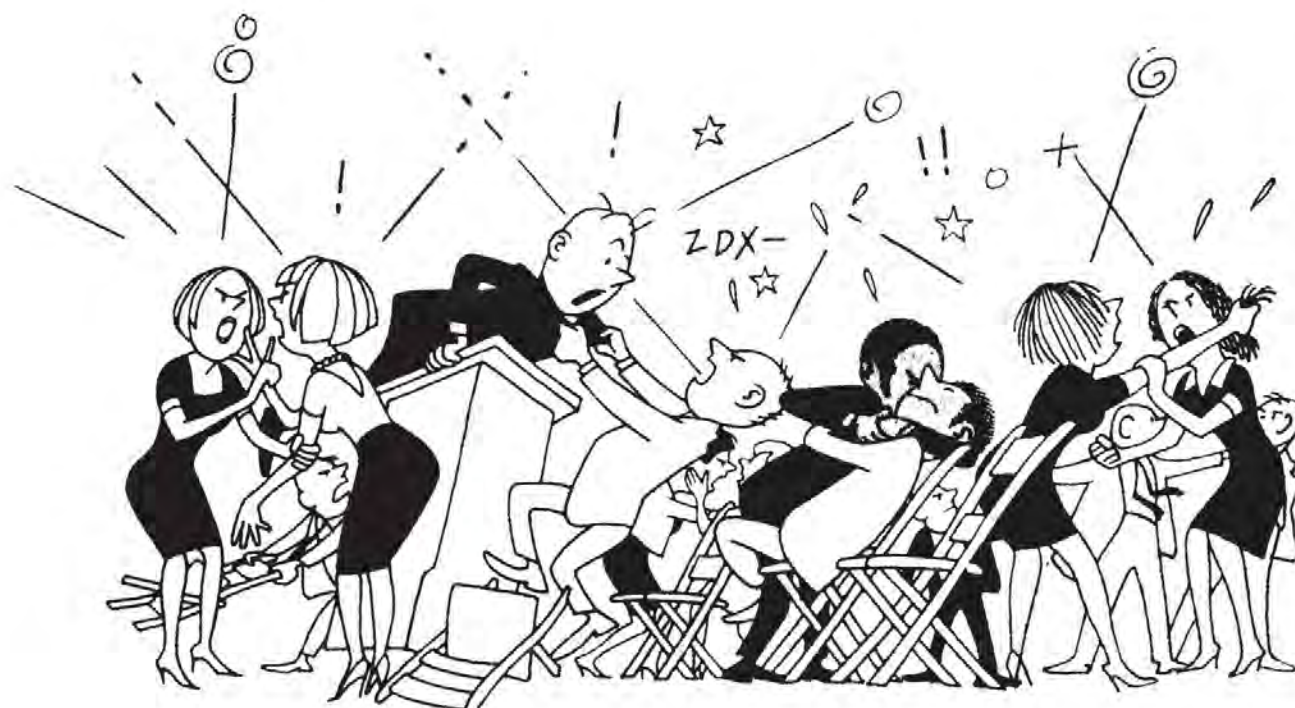
Anonyma Alkoholister har ingen åsikt i yttre angelägenheter, därför bör AA:s namn aldrig dras in i offentliga tvister.

...Jag vet att jag pratar för hela AA. När jag protesterar mot nuvarande regler före servicekonferensen! Jag menar det enastående struntpratet angående motion 6 till konferensen.

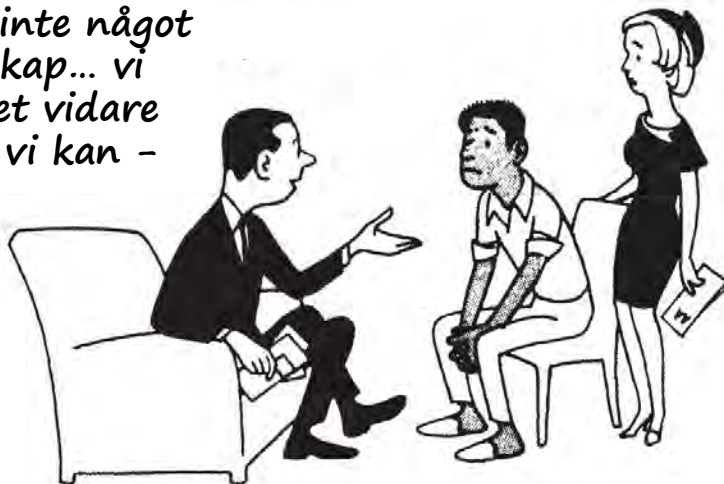
...den får inte passera! Och därför ska jag skicka ett telegram i AA:s och vår grupps namn...

Tradition elva

Vår PR-policy grundar sig på dragningskraft snarare än reklam-kampanjer, vi behöver alltid bibehålla personlig anonymitet gentemot press, radio och film.

Vårt AA är inte något hemligt sällskap... vi för budskapet vidare överallt där vi kan -

Men vi måste alltid vara observanta på att den självutnämnde Messias som talar för AA genom publika media kan göra stor skada!

Alkoholister som har återhämtat sig genom vår program är själva den starkaste dragningskraften som AA har. När folk tillfrågas vad som fick dem att söka AA:s hjälp, ges oftast svaret: "En AA-medlem." Deras chanser skulle ha varit små om vi alla hade hållit oss helt gömda. Men många av oss har valt att berätta för våra vänner, grannar, arbetsgivare, medarbetare, läkare eller andliga rådgivare att vi är med i AA – och när vi gör det bryter vi inte vår anonymitet i denna traditions betydelse.

Anta att en sjuk alkoholist aldrig har fått lyckan att träffa en AA:are. Hur ska en sådan person hitta oss? Sökandet kan bli svårt om den lokala gruppen också tycker att den ska vara anonym. Traditionen talar om "personlig anonymitet", eller hur? Alkoholister kommer inte att dras till AA om de inte vet att det finns eller om de har förvrängda och ogynnsamma intryck av dess medlemmar eller dess program.

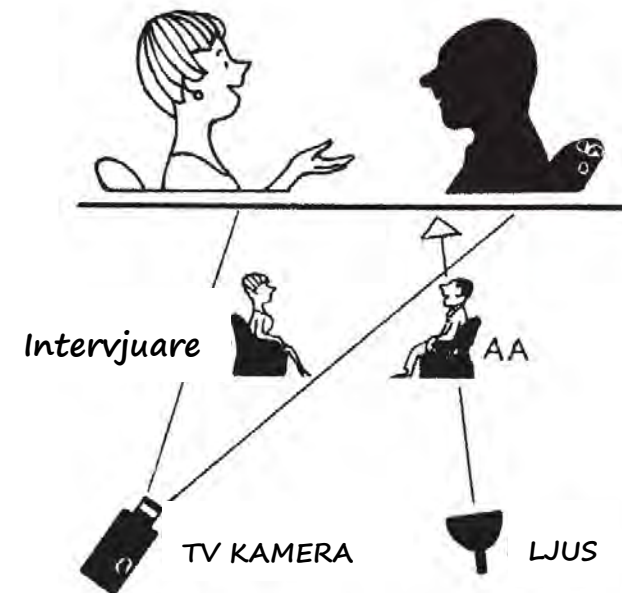

Att ge allmänheten en korrekt bild av AA är huvuduppgiften för våra informationskommittéer. Dessutom bär de ofta budskapet vidare till andra grupper – från poliser till personaldirektörer – vars arbete innefattar direkt kontakt med aktiva alkoholister.

Hur vi ska förbli anonyma på TV

Information om AA till allmänheten erbjuds genom alla kommunikationsmedier, i tryckt text och via nätet. I radio är det såklart lätt att skydda medlemmarnas anonymitet. Men TV (som inte var i så stor användning när Traditionerna skrevs) är en annan sak. Enligt uttalanden från servicekonferenser bryter medlemmar sin anonymitet när de identifieras på TV som AA:are, när deras ansikten visas – oavsett om deras namn uppges eller inte. Och ändå kan detta medium, med dess stora publik inte ignoreras.

Olika tekniker har använts för att bevara anonymiteten på TV: masker, skärmar; bakgrundsbelysning som visar AA:are endast som silhuetter; kameravinklar som endast visar dem bakifrån. "Skuggmetoden" som visas här är enkel, avslappnad och lämplig. För vi säljer inte personligheter – vi förklarar vad AA är. Personliga anonymitetsbrott i offentliga medier kan inte bara avskräcka skygga framtida medlemmar, de kan också hota anonymitetsbrytarens egen nykterhet, genom att bryta mot andan i AA:s program och traditioner...

Tradition tolv

Anonymitet är den andliga grundvalen för alla våra Traditioner och påminner oss ständigt om att sätta principer före personligheter.

Låt oss alltid komma ihåg anonymiteten – att inte berömma oss för vår egen eller andras nykterhet – det är ödmjukhetens signum.

Anonymitet, som vi ser det i AA, är i grunden ett enkelt uttryck för ödmjukhet. När vi använder Tolv steg för att återhämta oss från alkoholism, försöker vi var och en att uppnå verklig ödmjukhet, att sätta vår självrespekt på en stabil bas av sanning, snarare än på fantasier om oss själva. När vi använder de tolv Traditionerna för att arbeta tillsammans i AA, försöker vi alla uppnå ödmjukhet, som enskilda medlemmar, samt erkänna vår sanna plats i AA, som en gemenskap och genom att erkänna AA:s sanna plats i världen.

Tradition ett påminner var och en av oss om att vi inte återhämtar oss av oss själva, att vi ska kontrollera våra egna personliga önskningar och ambitioner för att skydda vår grups och vår gemenskaps enighet. Vi bör inte (Tradition två) se oss som överlägsna i AA, oavsett vilket uppdrag vi än har.

Alla är vi bara alkoholister och i våra grupper kan vi inte (Tradition tre) bestämma över hur andra definierar sig som alkoholister när de söker samma hjälp som vi har fått. Ja, en grupp behöver också ödmjukhet. Den kan göra sitt namn offentligt, men i en anda av anonymitet borde den se den egna gruppen som bara en liten del av ett större helt (Tradition fyra), vara noggrann i varje steg som företas och överväga välfärden för alla andra grupper som utgör AA. I både grupp- och enskilda aktiviteter, bör vi komma ihåg vad det fullständiga namnet på vår gemenskap är. Den representerar inte någon etablerad religion och den är inte heller en ny religion. Vi är inte evangelister eller gurus ute efter att rädda mänskligheten, vi är anonyma alkoholister som försöker hjälpa andra alkoholister (Tradition fem).

I den växande kampen mot alkoholism borde vi inte låta vår stolthet över AA vilseleda oss att länka samman vår gemenskap med andra organisationer, för att få en del i deras makt, prestige och fonder. Om vi håller Tradition sex och sju i åtanke kommer vi i stället att rikta alla våra ansträngningar mot AA:s eget unika enda syfte.

När vi gör tolftestegsbesök hos en behövande alkoholist ska vi inte säga oss själva hur ädla vi är för att vi gör ett sånt värdefullt arbete utan lön. Innebörden av tolftestegsarbete kan inte mätas i pengar (Tradition åtta), och vi har fått förskottsbetalning för det, i mynt av mycket större värde – våra liv. I samma tradition finns det förslag om att ett servicecenter för AA upprättas i all ödmjukhet genom att betala anställda skäliga löner — snarare än att anse att det är ett privilegium att tjäna en så fin organisation som AA.

När vi får särskilt ansvar inom AA, definierar Tradition nio det som en möjlighet att tjäna, inte som något att få titlar av, för att stoltsera med. Ödmjukheten i själva gemenskapen skyddas av Tradition tio, vi vägrar att måla ut oss som en allmän auktoritet, som via vår kollektiva kraft för fram våra idéer på offentliga arenan.

Vi vill inte sälja in vårt program som ett "säkert botemedel" i extravaganta programkampanjer (Tradition elva), eller dramatisera det genom att identifiera kända personer som är med i AA, och därigenom antyda att vår återhämtning har varit en individuell prestation för var och en av oss. Som Tradition tolv påminner oss om, har vi något starkare än våra mänskliga personligheter att lita på. Våra principer kommer först – och de är inte vår egen uppfinning. De återspeglar eviga andliga värden. Med denna Tradition, både som individer och som gemenskap, erkänner vi ödmjukt vårt beroende av en makt som är större än oss själva.

Detta är vi skyldiga AA:s framtid:

Att sätta vår gemensamma välfärd främst,

Att slå vakt om enigheten inom vår gemenskap.

För på enigheten inom AA hänger våra liv

och deras liv som kommer efter oss.